

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben.

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólásoknak küldjék.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Nyomorgó tanulók.

Pécs, 1897. október 28.

Régi panasz, hogy a magyar főiskolai tanulók nagy része, több ezer fiatal ember, keserves nyomor árán küzdi magát végig iskoláin, hogy aztán végre megkapva a diplomát, sok szenvedése jutalmául egy szerény kis állást kapjon, amelyben folytathatja a nyomorgást.

Különös, hogy ez így volt Magyarországon, mióta csak egyetem és egyáltalában főiskolák vannak, de a hangos panaszok, a sok fölajdulás soha sem volt oly kirívó, mint manapság, az általános nyomor közepette. E sorok írója is volt szegény egyetemi hallgató, negyedmagával lakott egy külvárosi kis butorozott szobában, s bankett-számba ment, ha egyikök Kőbányáról egy nagy ujságpapírost tele hozott friss tepertővel, melyet a jószívű hentesné protekciós kézzel mert, mert hát „oly szegény az eszemadta diákja.” A jókedv, az ugynevezett bohém-humor azért otthonos volt az ilyen kis diák-tanyákon és egyiknek se jutott eszébe, hogy piacra vigye saját nyomorúságát.

Egyik soros riporter volt mellékesen egy napilapnál, a másik egy koreszmáros csemetéjét tanitgatta, a harmadik albérletbe dolgozott neves tudósoknak és íróknak, a negyedik fordítási munkát végzett s emellett cimszalagokat körmölgettek lap-

kiadóhivatalok számára s emellett emberül megfelelték kötelességeiknek: tanultak.

Most mindez egyszerre megváltozott, sportot csinálnak a nyomorúságból, mindenféle uton-módon aposztrofálják, hogy ők szegény tanulók s hogy a jómódu társadalom siessen segítségükre. A minapában olvastuk, hogy a fővárosban egy orvostanhallgató éhség következtében összerogyott az utcán, — szerencséjére, mert azóta jó módba jutott, jószívű emberek fölkarolták, álláshoz, keresethez juttatták és ellátták aprópénzzel.

Pedig hát amiért valaki tanuló, még azzal nem szerzett passzpartut a humanizmus segélyezésére, van ennek elég parazitája a nem tanulók köréből. Segíts magadon, az isten is megsegít, ez a mi nézetünk. Ez a túlzásig vitt humanizmus csak gyáva, önérték nélkül való nemzedéket nevel, a mely visszariad az akadályoktól s aztán a nyújtott kenyérért odadobja sokszor ambícióját, jellemét, később meggyőződését, mert nem eléggé edzett s nincs fölvertve az élet hullámverései ellenében.

Akármit is gondolkozzanak hozzáértők és hivatottak, akármit siessen a társadalom segítségére az éhező egyetemi, vagy főiskolai hallgatóknak, a nyomorúságot kiirtani nem lesznek képesek soha, amely az egyéni önérték sérelme nélkül intelligens fiatalembereknek alkalmazható; az alamizsna lealázó, azt elfogadni diplomás pályára készülő ifjainknak nem volna

szabad, ha még úgy küzdenek is a nyomor hullámaival.

Jó Petőfink írta egyik költeményében, hogy milyen pompásan megy a dolga, csak hogy a szerető anya szive meg ne szomorodjék; de aztán hozzá tette: Ah, ha tudnák, mily nyomorban élek, megrepedne szive szegényeknek . . . Tegyenek így a mi felsőbb ifjaink, ha már arra határozták el magukat, hogy minden áron diplomát szereznek.

És éppen ez a sokszor nem eléggé megfontolt elhatározás az oka annak a mind sürűbben fölhangzó jankajkiáltásoknak. A pályaválasztás nem ütött be, ezért van a sok zokszó. Hisz mindennap láthatjuk, hogy végzett emberek micsoda küzdelmet vívnak a létért, hogy a diplomák proletársága nagy nyomorában mint sülyeszi alá az intelligencia és a képzettség becsét s a módban, amint megélni iparkodik, mint dönti veszedelembe a közerkölesöt is. Hiszen láttuk a doktort, aki még a képlopásra is ráadta a fejét.

Hányszor halljuk, hogy egy-egy irnoki állásra száz, kétszáz ember is pályázik. Hány diplomás ember van Sanyaró Vendel sorsában. A mostani jankajkiáltása pedig a tanulóknak legfeljebb arra lehet alkalmas, hogy gondolkodóba ejtsék a szülőket, s magát az ifjúságot, hogy szüntessék meg a diploma után való örült hajszát, amelynek kezdete a nyomor s a vége elégedetlenség, szűkölködés s megtört rezignáció.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Szemelvények.

... Valóban szerencsétlennek látszott: adtam neki egy 50 centimeost.

— Köszönöm uram; — mondá — nem tudom, arra fordítsam-e adományát, hogy egy nappal meghosszabítsam még az életemet, vagy hogy végezzek vele most rögtön. Tegnap óta föltett szándékom, hogy megölöm magamat, de eddig nem volt módomban megtenni.

— Hogy-hogy?

— A halálnak csak egy neme van, a mely nem kerül pénzbe s ez a vízbeugrás. De ilyen hidegben az ember nem képes rászánni magát, hogy a vízbe ugorjék. Omnibusz által gázoltassam el magamat? Igen nehéz manapság, mikor az omnibuszok oly lassan haladnak. A mérge? pénzbe kerül. Már azt is gondoltam, hogy felakasztom magamat. Koldultam kötelet: megtagadták. De ha adtak volna is, még hiányzott volna a szeg, a mire akaszszam, a kalapács, a mivel a szegget beverjem, sőt a fal is, a melybe helyezzem. El kellett volna mennem a boulognei erdőbe, hogy egy ágra fölköthessem magamat. Mint látható, a szerencsétlen filozofus

volt. De el tudják-e önképzni, mily rémitő helyzet, mikor az embernek semmi, de semmije nincs?

Egy embert munka, menedékhely nélkül, mikor Páris Szibériához vált hasonlónak? Előtte két gyermek rongyokban; két ártatlan, halványan, dideregve, éhezve! Körülöttük a halál, mindenféle alakban; az elhagyatottság egy népes városrész közepette; az éhség, két lépésnyire a péktől; az átható hideg ezer, meg ezer füstölő kémény között.

És még az a lehetősége sincs meg, hogy veszett eb módjára legalább megmarja a járókelőket!

A kórházak tulzsufolvák; folyosóikon szanaszét fekszenek a haldoklók. Naponkint száz haldoklót kell visszautasítani.

Hétezeröttszáz fölvetelért való folyamodást olvasatlanul kénytelenek elutasítani. Nem marad egyetlen függő ágy üresen a boncoló terem előszobájában. Még a régi Hôtel Dieu helyiségeibe is helyeznek betegeket, dacára annak, hogy a helyiség egészségtelennek nyilvánított. Ez az egészségtelen hely még mindig mennyország, bizonyos számú betegeknek.

A magánosok jótékonyága csudákat művel, de mindezen szörványos segítség csupán mulékony könnyebbülése névtelen kintoknak.

Miért is nem népesítik be Algirt, a né-

esség fölöslegével? Tíz hajó több jót tenne itt, mint ötven kórház. És ez nem lenne számkivetés; ott is Franciaországban vagyunk, akár csak itt. Lehet, hogy ez se lenne megszüntetése, de legalább fölfüggesztése a pauperizmusnak.

Azután majd meglátnók!

Amíg lakható föld vár mivélésre, senki-
nek sem volna szabad éhen vesznie.

*

Nincs társaság, a mely ne látná minden évben egyik-másik tagját szegénységbe esni. Öregség, betegség, balesetek lepik meg pályájuk közepette azokat, kik a kezük munkáján kívül más segélyforrások hiányában elmulasztották előre gondoskodni a bekövetkező rossz napokra.

Némely iparág az évszakok befolyásának van alávetve; a kereskedelem bizonyos ágaiban beállt ingadozás elégséges arra, hogy egy egész kézműves lakosságot éhínségre juttasson. Három napi eső vagy hó erős nélkülözésekre szoritja a vándor kiskereskedőt.

Ha a nyomor e kikerülhetlen okaihoz hozzávetjük a rossz magaviselet vagy a bűnrendes következményeit, beláthatunk a társadalmi kérdések fenekére.

Van azután még egy nagy néposztály, a kik csupán a véletlenből élnek, mint az utcai énekesek, kintornások, kötél-táncosok stb. A lakosság tulhalmozottságával járó ba-

A egyetem rektora, az egyetemi tanárok felszólításokat intéznek a közönséghez, hogy segítsék a szegény egyetemi hallgatókat. De mi azt hisszük, hogy a társadalomnak időleges fölbuzdulása csak palliatív eszköznek fog bizonyulni és korántsem fogja a tanulók közt is egyre terjedő szegénységet megakasztani.

Csak egy módja volna a segítségnek, a radikális segítségnek: megakasztani a latemer-nimbusz után való oktalan törekvést. Nálunk boldog, boldogtalan doktor-ság után töri magát, mintha abban a doktori diplomában valami csuda rejlenék, amely nemcsak társadalmi dekorumot, hanem jövő és jólétet is biztosít, úgy, hogy éveken át nyomorogni is érdemes érte.

Az érdekeltek, különösen a szegény szülők, csudálatosképpen nem akarják belátni, hogy társadalmunk irányzata mennyire félszeg, a mikor többre becsüli a proletár fiskálist, a munkás és jómódu kereskedőnél és iparosnál. Ha azok a nyomorgó tanulók kereskedelmi, vagy ipari pályára mentek volna, kikerülték volna a hosszú iskoláztatást és nyomort s kitűnő kereskedőkké, vagy iparosokká lettek volna, akik becsülettel szerzett vagyonukból még talán szegény tanulókat is segíeyezhettek volna.

Mert éppen ezekben a szakmákban, értelmes, szakképzett iparosokban és kereskedőkben van nálunk nagy hiány, az intelligens proletárság pedig túlszaporodott. Ezen tessék segíteni. Ne a selejtes tanulók menjenek csak iparosnak, hanem a javából is, úgy akkor emelni fogják iparunk, kereskedelmünk színvonalát. Mert ne feledjük: „Az erőtlenség csügged, az erős megállja helyét!” Életerős, erős elhatározású ifjak pedig mindenha boldogulni fognak, ha száz akadályokkal is kell megküzdeniök céljaik elérésében.

jokat sulyosbitja, a vidékről történő folytonos bevándorlás, a mely éppen a salakját önti a fővárosra. Minden pénz, menedék nélkül, e csavargók csupán a véletlenre számítanak, a koldulásra és lopásra.

Azok a lakások, melyekben a szegény lakosság legnagyobb része van belezsúfolva, szegényfoltja az emberiségnek.

Van mindazonáltal egy osztálya a fosztogatóknak, amelytől a közönség nem óvakodhatik eléggé.

Ez ama magasabb rendű tolvajok osztálya, akik vagy írásban, vagy személyesen jelentkeznek azoknál, a kiket ki akarnak fosztani.

E családok rendszeresen oly jól adják szerepüket, az utánzás művészetében oly magas fokon állnak, hogy legnagyobb részük a színháznál nagy sikert aratna.

Az ámitásnak minden változatát kipróbálták. Tönkrement fölfedezők, zavarban levő papok, előkelő születésű lengyelek, altisztek, akik valamely kisebb összeggel kompromittálva vannak: im ezek a leggyakoribb változatok.

Ha az ember egy nagy város szegényeinek valódi állapotát akarja megismerni, otthon kell őket megnéznie.

A szűkölködő lakosság között, a legrettenetesebb nélkülözések zsákmányául találkozni fogunk családokkal, akik hajdan jólétben éltek s akik még csak nem is mernek kérni.

H i r e k.

Pécs, 1897. október 28.

Levél a színházról.

Tisztelt szerkesztőség!

Isten bizony, azt kell hinnem, hogy önök azt gondolják, hogy én meghaltam. Mert más-különbén felhívtak volna már, hogy írjak valamit a színházról, mivel nálam jobban úgy sem ismeri a színházat senki és nem is tud valamire való színházi újdonságot, hacsak én tőlem nem hallja. Tetszik tudni a »Francillon«-ból, hogy még *Angyal* Ilka nagyságát is bosszantja a mellőzés, hát hogy ne bosszantana engem, a ki nem vagyok *Angyal* Ilka nagysága, csak vagyok egy jegyszédő. No hát, gondoltam magamban, majd boszút állok én a tisztelt szerkesztőségen és ha a hegy nem jön Mohamedhez, Mohamed megy a hegyhez és irok azért is levelet a színházról, mert ugyanis a begyemben van sok minden.

Tetszik-e tudni, hogy én mikor a színház megnyitott, úgy éreztem magam, mintha nem is lett volna nyári szünet; mintha tegnap is — már mint október hó elseje előtt — előadás lett volna s én akkor is így üdvözöltem volna a publikumot, mint most:

— Kérem a jegyet!

De nem is változott ám a színház semmit. Csak az ajtókra tettem ménkü nehéz pokrócokat, melyeknek a közönség előtt való emelgetésébe már szinte belebetegszik a karom. És ha görcsöt kapok a kezembe, vagy rheumás lesz a karom, bizonyisten ezek a pokrócok lesznek az okai. E helyett az ujtás helyett jobb lett volna, ha a bakákat szabadítják ki a zenekar fenekéről, hogy mindenkinek meg legyen adva a magáé. A színésznőknek szemben ülnek az első széksorokban a tiszt urak; nekünk meg szemben ülnének — igaz, hogy jó messze tőlünk — a zenekar tagjai.

Hát annyi ujtás van a színházban. Hogy a társulat kebelében mennyi ujtás van, azt a tisztelt szerkesztőség is remélem, megtapasztalta már már alaposan. De ugyebár ezekhez az ujtásokhoz is hozzá szoktak már az urak és olyan az egész, mintha mindenkivel régi jó ismerősök volnának?! Hiszen a *Ligeti* Mari nagysága már kedvence a közönségnek, ép úgy a *Leopold* Franciska és a *Réti* Lina nagyságak is. Ámbátor az előbbi nagyon örzi a direktor ur és még csak kétszer szerepeltette. Node annál többet szerepel az *Angyal* Ilka

Mindazonáltal vigyáznunk kell s nem kell hinnünk olyan előadásokban, amelyek bizonyítékoktól támogatva nincsenek. Van egy bizonyos kenetteljes szólásmód, amelyet a szegények hamar elsajátítanak, azon tudatban, hogy így módon pénzre tesznek szert.

Eltekintve azon gyermekektől, a kik az utcán csavarognak, mert szülőik sokkal szegényebbek, semhogy fölnevelhetnék őket, és sokkal inkább el vannak foglalva, vagy sokkal hanyagabbak, semhogy örködnének fölöttük. Páris sűrűn lát fölnevekedni egy egész tömeg kis szerencsétlent, akiknek se családjuk nincs, hogy őket támogassa, se nevelésük, a mely őket felvilágosítsa. Legnagyobb részük árva vagy elhagyott, egynémelyikük menekülése által vonta ki magát a szokott rossz bánásmód, vagy a megérdemelt büntetés alól.

Ezen osztály számára állította föl London a rongyosok iskoláját (les écoles déguenillées). Az eszme jó, csak a cím rossz.

Valamennyi kis szerencsétlent helyiség hiányában föl nem vehetvén, tapasztalták, hogy a növendékek kenyérhéjat gyűjtöttek maguk közt, a melyet szerény ételadagjukból megakarítottak, hogy kiéhezett kis társaiknak adják.

Ugyancsak Londonban állítottak föl ugynevezett bűnbánó menedékhelyek, ahol a hivatalos gonosztévő kivánságára fölvetetik, ha meg akarja változtatni életmódját.

Mint őszintesége jelét megkövetelik tőle, hogy 14 napig kenyéren és vizen tegyen pró-

nagsága, aki éppen tegnap *Elektra* görög asszonyság szerepében bizonyította be, hogy még görög színésznőnek is beválnék. Bizony ha most elmenne a török szultán elé és ott úgy sirna, jajgatna, mint tegnap este, hát elengednék a törökök a görögöknek a hadi sarcot, a mit még most is követelnek rajtuk. Hogy adóról beszéljek, a kis *Szochner* Olga nagyságának még adós a közönség sok tapssal a mit ő már legközelebb meg is fog kérni, valamint a *Kőrösi* Juci nagysága is; aztán meg a *Némethy* Gizella nagysága is nagyon rajta van, hogy nemcsak szakácsnékat domborítson, mint a szegény *Magdolna* történetében, a mikor *Angyal* Ilka nagyságától úgy irigyelte azt a fess huszárt, a kit a *Csiky* ur alakított igen feszesen.

... Tyhü! végre már az urakra térhetek át. Melegem is van is szörnyen; mert tetszik tudni, vigyázni kell ám az ilyen magamfajta kritikusknak. Igaz, hogy néha színész urak is megharagusznak, ha kiírják az ujságba, hogy énekelni nem tudnak, vagy hogy nagyon jámboran adják ezt vagy azt a szerepet; de a kritikuskok ezt csak elviselik. Engem azonban halálra szekiroznának, ha valakiről rosszat mondanék.

Igy hát sietek a színész urakkal hamarabb is végezni, mint a színésznő nagyságakkal és csak azt mondom, hogy bizony nem adom a kedves *Hunyady* Jóska urat száz mondd száz nagybajuszu Kiss Pista urért sem és hogy a *Delly* Lajos ur majdnem olyan kedves, mint volt a *Balla* Kálmán ur; csak ne lenne mindig olyan szomorú, hogy majd kicsordul a könnyem, ha ránézek. Bizonyára a színészpáholyba, ha néha betéved, ott is sajnálkoznak a szomorúságán és éppen ezért siettek a minap is egyszer nagyon is hangosan vigasztalni. Az *Andorfy* ur igaz, hogy nem olyan tréfás, mint volt a jó *Polgár* Sándor ur, node itt van mellette a druszája a *Polgár* Sándor urnak, a *Borbély* Sándor ur, a ki már barátságosabb lérfü. Ha még a *Hevessi* Gábor urat megemlítem, a ki szintén új ember nálunk: végeztem hála istennek az urakkal is. Ha talán valakiről rosszat mondtam volna, csak tessék kitörölni a levelemből, tisztelt szerkesztőség; de ha nagyon megdicsértem volna valakit, azt is huzzák ki, mert azt se szeretném ha úgy látszanék, mintha udvarolni akarnék valakinek.

Hogy az eddigi szezonról szóljak, hát az bizony keveset hajtott eddig nekem és a kony-

bát. Ez a próba nem börtön, mert csupán a tolózárat kell félrehuznia s szabad.

Egy bizonyos *Harwood* Lévi, Mr. Hollest gyilkosa, több ízben kérte fölvetelét ez intézetek egyikében. Hely szűke miatt visszautasítván, rablást követett el s halálra ítéltetett.

Ezuttal tehát mintegy a társadalomra háramlott a bűn felelőssége.

Azon napon, amelyen az állam elegendő mennyiségben állít fel ilyen menedékhelyeket, a társadalom reformja kezdetét veszi.

Egy-két év múlva, mely alatt a bennlakók ipari oktatásban részesülnek, helyet lehet nekik szerezni az ország belsejében, vagy módot nyújtani arra, hogy kivándoroljanak.

Ha így megállapítani törekszünk, hogy kötelességeink összevágunk érdekeinkkel, ez nem azért történik, hogy lealacsonyítsuk az erkölcsi indokok értékét, hanem hogy bebizonyítsuk, nemcsak hogy e reformtervek kivihe-tők, hanem hogy még pénzügyi szempontból is megérdemlik a kormányok figyelmét.

A nyomor folytonossága magával hozza a büntettek folytonosságát és természetesen a megtorlás folytonosságát is.

Az ember dühbe jön, ha végignézi mai társadalmi törvényeinken, amelyek látszólag oly fényesek, alapjában pedig oly barbárok.

1868-ban *Segré* vidékén egy gazdag földbirtokos azt tapasztalta, hogy süldői csak nem hiznak. Kérdőre vonta embereit, akik bizony-

hára. És ezt tessék mérvadónak tekinteni, mert ha én is elégedetlen vagyok, mennyire elégedetlen akkor a direktor ur, meg a Berényi pénztáros ur!

Pedig már elég sok új és régi darabot adtunk és legközelebb is adunk egyet, amelynek olyan furcsa címe van, hogy *Gabi villa*. Azt mondják, hogy francia darab; no azért is nem lehet megérteni még a címét sem. Ha azt mondanák, hogy *Villa Gabi*, így még csak érteném; valami jóképű fiatal legendát lehetne így nevezni, a kit bizonyosan a *Delly* Lajos ur játszana a színpadon, mert hiszen neki olyan jó képe van! De hogy az a *Gabi-villa* mi, azt én nem tudom. Ismerem vasvillát, favillát, evő villát, hajlodorító villát, de *Gabi villát* soha életemben nem láttam.

Node majd megtudom legközelebb, ha színrekerül. Előre is készülök már, hogy a közönségnek nyájasan mondhassam;

— Kérem a jegyet!

Tisztelettel

a jegyszédő.

Napirend 1897. október 29-én.

Naptár: péntek, okt. 29. — Róm. kath. Narcisz. — Prot.: Narcisz. — Görög-kel. (okt. 17.) Ozeás. — Zsidó: Marcheschwan 3. — Nap két 6 óra 25 perckor; nyugszik 4 óra 30 perckor.; — Hold két délelőtt 11 óra 3 perckor; nyugszik este 6 óra 55 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 7 Celsius fok meleg; légnomás 756. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint változás nem várható, hosszabb ideig állandó száraz és hűvös idő.

Színház: »Szabadulás,« színmű.

— **(Egyházfők Pécsen.)** A tegnapi gyorsvonattal érkeztek Pécsre *Schlauch* Lőrinc dr. biboros, nagyváradai és *Hornig* Károly báró veszprémi püspökök titkárai kíséretében. A látogatás magánjellegű lévén, a két magas állású főpap fogadására csak *Troll* Ferenc címz. püspök, *Walter* és *Hanny* kanonokok, *Wurster* c. kanonok, *Körmendy* papnöveldei aligazgató és a *Schlauch*-család tagjai jelentek meg. A biboros *Troll* c. püspöknél, *Hornig* püspök *Walter* kanonoknál szállott meg. Este fél 9-kor *Troll* c. püspök házában volt a vacsora, melyen a két főpapon kívül *Walter* kanonok és az udvari papok vettek részt. Ma kódtak, hogy minden nap adnak a hizóknak bőséges táplálékot.

A gazda, meg akarván efelől bizonyosodni, elrejtőzött, és csakugyan meggyőződött, hogy emberei kosárszámra öntik a vályukba az ételmaradékot.

De alig hogy ezek eltávoztak, megjelenik egy szegény ember, átmászik a kerítésen s megtölti zubbonyát a moslékkal, melyet csak az elébb öntöttek oda.

A földbirtokos követi a tolvajt s látja, amint egy keskeny ut végén eltűnik egy elhagyott viskóban, amelynek teteje félig beszakadt. Ide is követi őt és látja, hogy a sarokban nehéz beteg fiatal asszony fekszik s mihelyt a zubbony tartalma a földre terült, őt kis gyermek esik rá, hogy éhségét csillapítsa . . .

»Ah, te lopod hát el az én disznaim moslékját?« — kiált az ur.

És előszólitván a csősz, perbe fogja a szegény embert, és — hallatlan szörnyűség! — találkozott törvényszék, amely ezt az embert hat havi börtönre ítélte!

Az anya kevéssel azután meghalt; hogy mi lett a gyermekekkel? — a helység prefektusa nem tudta nekem megmondani.

Ez az a társadalmi törvény, amit anynyira védelmeznek ellenünkben: de már nem fogják sokáig!

(Franciából.)

Balog Istvánné.

reggel 7 órakor *Hornig* püspök a székesegyháznak Jézus szent szíveről elnevezett kápolnájában csendes misét mondott. Ugyancsak ma reggel 8 órakor *Schlauch* biboros megjelent a székesegyházban, melynek bejáratánál teljes díszben várakozott reá az egész káptalan, melynek élén *Troll* és *Hornig* b. fogadták; a biboros aztán a főoltárnál csendes misét mondott igen nagy közönség, tanuló ifjuság jelenlétében. Az énekkar bemutatta a biboros hártározott kívánságára a chorális éneket, aminő az egész országban csak Pécsen van. Mise után a biboros *Troll* c. püspök vendégszerető házában megreggelizett, aminek végeztével fogadta a káptalan tisztelgését. Délelőtt 10 órakor a főpapok a székesegyházat tekintették meg apróra s a biboros megvallotta az öt kalauzoló *Walter* kanonoknak, hogy a látottak fölött teljesen meg van lepetve s többször az elragadtatás hangján szólott a látott szép dolgokról. Ezalatt a térparancsnokság értesült a biboros itt tartózkodásáról, diszorséget rendelt lakása elé. A főpapok kíséretükkel $\frac{3}{4}$ 11-kor kihajtottak a Zsolnay-gyárba, ahol a felső kapunál maga a gyáros, az ősz *Zsolnay* Vilmos fogadta s kalauzolta magas vendégeit, megmutogatva a gazdag raktárakat, műhelyeket, körkemencéket s a külön osztályt, mely kizárólag templomi dísztermények előállításával foglalkozik. Egy órakor volt az ebéd *Troll* c. püspöknél 16 teritékkel, amelyen a két főpap is részt vett. Délután fél 5-kor a magas vendégek a katolikus körbe látogattak el, ahol a kör tagjaiból alakult dalárda *Hoffer* karmester dirigálása alatt szép énekkel fogadta őket. Este a *Schlauch*-családnál lesz szűkebb családi körben a vacsora, amelyen a két főpapon kívül *Troll* c. püspök, *Walter* kanonok s a kíséret vesznek részt. Holnap korán reggel a biboros csendes misét mond a székesegyházban s aztán a 8 órai gyorsvonattal *Hornig* püspökkel együtt elutazik Pécsről székhelyére, Nagy-Váradra.

— **(A vidéki hírlapírók országos szövetségének)** alapszabályait — mint a hivatalos lap tegnapi száma közli — a belügyminiszter a jóváhagyási záradékkal ellátta.

— **(Kinevezés.)** *Roxer* István, tamási járásbirósági aljegyző a dunaföldvári járásbirósághoz albiróvá neveztetett ki.

— **(Névmagyarosítás.)** *Ascher* Adolf, pécsi lakos, nevét belügyminiszteri engedéllyel Árvaira magyarosította.

— **(Eljegyzés.)** *Edvi* Illés Aladár, fiatal festőművész eljegyezte *Edvi* Illés Károly nyugalmazott pécsi királyi ügyész és fővárosi ügyvéd leányát, Leonát.

— **(Kis halott.)** *Hamedli* Irmuska, *Hamedli* Gyula és neje szül. *Schallenberg* Irma hathónapos kis leánykája, ma reggel meghalt. A kis halott temetése holnap (pénteken) délután 4 órakor lesz a király-utca 21. számú házból a budaikülvárosi temetőben.

— **(Adomány.)** A havihegyi kőkeresztre adakozott *Pozsgay* József, kanonok, 5 forintot.

— **(Pótvásárunk)** mai második napja sem járt nagyobb látogatottsággal. Az állatvásáron különösen a lovakban volt kicsi a felhajtás; szarvasmarhákban már nagyobb volt és itt a kereslet is elég jól ment. Külö-

nösen a kaposvári cukorgyár részvénytársaság megbizottai vásároltak hizlalásra való szarvasmarhákat nagyobb mennyiségben s a vásáron mintegy 350 átiratás történt.

— **(Az autonómiai kongresszus meghívói.)** Nemsokára összeülnek a kat. autonómiai kongresszus megválasztott képviselői. *Vaszary* Kolos biboros-hercegprímás, az esztergomi főegyházmegyében megválasztott autonómiai kongresszusi képviselőnek már megküldötte a megbízó leveleket és az országos gyűlésre szóló meghívókat. A többi egyházmegyék területén megválasztott képviselők a primási irodától csak meghívókat kapnak, s mandátumaikat saját püspökeiknél veszik át.

— **(Szerencsétlenül járt munkás.)** Már tegnapi lapunkban megírtuk, hogy a honvéhadapródiskola építésénél egy munkás szerencsétlenül járt. Az illetőt *Horváth* Ferencnek hívják, csoknyai, somogy megyei születésű. A traverzek szállítása közben egy vasrud a kezefejére esett és balkezét összezúzta. Most a kórházban ápolják.

— **(Három lövés.)** Ennyit, három lövést tett *Kisbicsérdén* *Kovács* József, ottani lakos, egy másik *Kovácsra*, a kit meg *János*nak hívnak a keresztnévén. A két *Kovács* összeszólalkozott és szóváltás közben *Kovács* József felkapta töltött revolverét és abból egymásután háromszor rálőtt *Kovács* Jánosra. Csodálatosképen azonban egyik lövés sem talált s nem történvén emberhalál, most csak gyilkosság kísérlete miatt vonja kérdőre az igazságszolgáltatás *Kovács* Józsefet, ki ellen a szentlőrinci járásbiróság folytatja a vizsgálatot.

— **(Tizezer csók tíz óra alatt.)** Minden idők szerelmesein túl akart tenni egy olasz ifju merész vállalkozásával. Fogadott valakivel, hogy menyasszonyának tíz óra alatt tizezer csókot ad. Meg is kezdte a csókolódzást, mely pompásan ment egy jó darabig. Az első órában kerek kétezer csókot kapott a menyasszony, de a következő órákban rohamosan kezdett apadni a csókok száma; a második órában ezer, a harmadikban 750 csók csattant el, de már a negyedik órában . . . egy sem, mert a vőlegény is, a menyasszony is alétan rogyott össze. Mindkettő beteg lett, mert ajkaik kisebesedtek és rettenetesen feldagadtak. Így végződött silány próbával a poétikus vállalkozás!

— **(Robbanás egy tűznél.)** Ma délután egynegyed három órakor tüzet jeleztek a központi tűzörségen s a tűzoltóság *Reeh* György rendőrkapitány, tűzoltó főparancsnok, vezetése alatt azonnal teljes felszereléssel kivonult a tűz színhelyére, mely a haltéren *Spitzer* Ádám kereskedő pincéjében volt. Tudomásunk szerint épen ez a negyedik tűz pár esztendő alatt a jelzett helyen s ez a mai úgy keletkezett, hogy *Spitzer*, egy szolga kíséretében gyertyával ment le a pincébe, hogy az ott levő igen robbanékony gyújtóanyagot, a mit ligroinnak hívnak s a mi öt kiló mennyiségben volt a pincében, — felhozza. Az anyag kiömlött és a gyertyától meggyuladt s a kereskedő és szolgálja alig tudott kimenekülni a tűzből. A tűzoltók első teendője az volt, hogy a pince minden nyílását betapasztották s mivel *Spitzer* azt mondta, hogy a pincében nincs más, mint vagy ötven kiló terpen-

tin, rövid idő múlva le akartak a vizet vezetni. Le is mentek, köztük két kéményseprő is; azonban, mivel még nem volt biztonság a tüzre nézve, ismét felparancsolták őket. Egyszerre aztán óriási robbanás történt; egy kéményseprő arcát égette össze, *Török* Rezső kéményseprő pedig, a ki tilalom ellenére lámpával ment le a pincébe, elájult s úgy hozta fel *Száger* tüzoltó, a ki bátran lehatolt a pincébe. A tűz erre csakhamar véget ért s szerencse, hogy a kár mellett emberáldozatot is nem követelt.

— (**Véres boszu.**) Véres boszut állottak Dunaföldvárott *Meszlényi* József és *Katona* József, ottani legények, *Stoján* Aurélon. Meglesték azt este az utcán és a sötétben rátámadva, ólmos botokkal agybafoébe verték, úgy, hogy az most az ágyat kénytelen őrizni. A véres boszut álló legényeket feljelentették a bíróságnak.

— (**Meglopott halász.**) *Török* István, kopácsi lakos, egy kocsi halat vitt be eladni Hercegszöllőse és jó vásárt csinálván, az ottani korcsma udvarára állt be kocsiával s miután a korcsmában megebédelt, kiment kocsijára s ott egyet aludt. Mikor felébredt, kellemetlen volt az ébredése, mert tudatára jött ama szomorú ténynek, hogy mig aludt, meglopták. Nemcsak a kocsijáról lopták el a még ott levő halat, hanem a zsebét is kikutatták és húsz forintját elvitték. A szomorú felfedezésről jelentést tevén, a nyomozás folytán *Stojanovics* Zsiván, *Atymovics* György és *Barankovics* Lyubomir hercegszöllősi lakosokra háramlott a lopás elkövetésének gyanuja, a kiknél a lopott halat meg is találták. A pénz azonban nem volt sehol s arról a gyanubavett emberek sem akarnak mit sem tudni. Most a bíróság folytatja ellenök a további vizsgálatot.

— (**A világ vége.**) Ujabb amerikai mese közeledik hozzánk az Atlanti Oceánon át. A mese szülője ezuttal csillagász, egy tanár, egy csillagvizsgáló-intézet igazgatója. Meséjének a címe: »Egy új napbolygó születése.« A mese illusztrálva is van. A rajz úgy tünteti föl a dolgot, hogy egy, bomlásnak indult anyagból álló gömb lép ki a napból, átrepül a világűrön és a legnagyobb fölfordulást idézi elő a mostani világban. A föld lesz az, mely ez összeütközés következményeit első sorban fogja elszenvedni. Ha földünket nem is pusztítaná el teljesen, az élet lehetetlenné válnék rajta, a szárazon épp úgy, mint a vizen. A tanár ur számításokkal bizonyítja, hogy a föld kritikus kornak néz eleibe. A katasztrófa napját és óráját ugyan nem mondhatja még biztosan, de az idő közel van. A nap pusztá megfigyelése után a következőket mondja el: Sem a földet felforgató borzalmas események, sem összes lakóinak halála nem olyan, hogy annak már megelőzője ne lett volna. A napból a mostanihoz hasonló bolygó született már ezelőtt huszonhárom millió évvel is, az ugynevezett paleozoikus korszakban és megsemmisített minden állatot és növényt, egyszóval minden életet, a mely akkor a földön volt. A kilátások tehát nem valami biztatók. Ámde, ha figyelembe vesszük a valószínűséget, mondja egy tudós csillagász, hogy földünk a napból kiindult egy égi testtel összeütközhetnék, úgy találjuk, hogy ez az idő csak huszmilliárd év alatt következhetnék be. Az ame-

rikai csillagász meséje tehát azokból a régi mesékből való, melyekkel már gyakran rémitgették az embereket. Az általa jószolt katasztrófát sem mi, sem a következő ezer nemzedék nem fogja megérni. Hogy az ezeregyedikkel mi fog történni, az nekünk igazán ne okozzon gondot.

— (**Utcai verekedés.**) *Lakatos* László, bölskei lakos, szép csendesen ballagott hazafelé egyik délután, mikor az utcán nem várt veszedelem érte. Régi haragosai, *Stojka* István, *Stojka* János és *Kolompár* Mari, dunaföldvári lakosok rátámadtak és ugyancsak éreztették vele, hogy a bot sokszor veszedelmes fegyverré válhatik a feldühödött ember kezében. *Lakatos* végre is futásra fogta a dolgot s véresen menekült üldözői elől, a kik addig kergették, mig csak az utcáról egy házba be nem menekült. Aztán, mint a kik jól végezték dolgukat, kocsira ültek és haza hajtattak Dunaföldvárra. Ott azonban csakhamar elérte őket az igazságszolgáltatás keze s most a bíróság előtt felelnek majd az utcai verekedésért.

— (**Megszökött segéd.**) *Szabó* Kálmán, szentmárton-pusztai molnárnál molnársegédként szolgált *Weinhoppel* Jakab. Egy reggel a gazda arra ébredt fel, hogy a segéd nem volt sehol s elvitte magával a munkakönyvét és ruháit is. S ugyanekkor elveszett a molnárnak egy vízmérője, amelynek eltűntét szintén a megszökött segédnek tulajdonította. A szökevényt rövid nyomozás után elfogták, de a lopást nem akarta beismerni. Átadták hát a sásdi járásbírósnak s most ott folyik a vizsgálat, a mely megállapítja, hogy bűnös-e a szökevény segéd az eltűnt vízmérő dolgában, vagy nem?!

— (**Kenyer-gép.**) Ha egy angol tudományos újságnak hinni lehet, akkor a meleg kemencék kora lejárt és a szegény pékek megszabadulnak az eddigi pokoli hőségtől, ezuttal gépen fogják sütni a kenyeret épp úgy, mint a hogy gépen varrják a ruhákat. Avedyk-nek hívják az új kenyérszítési mód feltalálóját, a kinek szenzációs találmányát három millió forint alaptőkével megalakult társaság fogja kiaknázni. A társaság azt reméli, hogy a kenyeret csakhamar mindenütt az ő módja szerint fogják sütni. Az eljárás a következő: a gabonát előbb jól megmossák, aztán egy ideig vízbe áztatva, a kávéörlőhöz hasonló gépen addig törlik és zuzzák, mig az egész szem finom péppé alakul, a melyben a szemek hajrészai (a korpa) egyáltalán nem lehetők fel. Ezen tésztából készült kenyérben a gabonaszemek összes fehérje és foszfát-tartalma megmarad, s az emésztőszervek által gyorsan felszívatik. A kenyérnek ezenkívül kellemes illata és ize van, úgy: hogy mindenki gyorsan megszereti; nem szárad ki gyorsan és frissességét 10 napig megtartja. Betegek, a kik más kenyeret megemészteni nem képesek, azt állítólag gyorsan és jól megemészlik, sőt ez a kenyér emésztésbeli zavarait is megszünteti. Kísérletek értelmében e kenyér 2 kilójában állítólag annyi a tápláló anyag, mint 1 kiló legjobb minőségű husban. Az egész kenyérszítési egyszerű és olcsó, a mi fő, — mint a hirdetés mondja, a pékeknek nagyobb hasznot hajt, mint az eddigi kenyérsütési mód. A pékek

ez utóbbi kérdésre szeretnének mindenképp előttrészletes felvilágosítást kapni.

— (**Honvédállatorvosok.**) A király a honvédelmi miniszter előterjesztésére a honvédállatorvosok új szervezeti határozványát jóváhagyta. A új határozványok értelmében a hivatásszerű honvédállatorvosok kiegészítése, az állatorvosi oklevéllel ellátott honvédgyógykovácsoknak honvéd állatorvosokká leendő kinevezése, továbbá a tartalékból való áthelyezés, valamint a cs. és kir. közös hadseregben szolgálati kötelezettségüknek eleget tett katonai állatorvosoknak közvetlen áthelyezése és végre szükség esetén még polgári állatorvosok kinevezése által történik. Honvédállatorvosi oklevelet csak azok nyernek, kik a budapesti m. kir. állatorvosi akadémiát elvégzik és a megkövetelt szigorlatokat leteszik. Az új szervezeti határozványok értelmében tehát a honvéd tartalékos állatorvosoknak a közös hadseregbeli állatorvosok előtt van joguk a ténylegesítéshez. A honvéd állatorvosi tanfolyamba való felvétel a következő felvételekhez van kötve: a tul nem haladott 30-ik életév, igen jó minősültség, nőtlenség, az állatorvosi tanfolyam eltöltött minden egyes évért, a rendes szolgálati éven felül, egy évi tényleges szolgálatnak elvállalása, valamely középiskola 5 osztályának jó eredménnyel történt elvégzéséről szóló bizonyítvány bemutatása, vagy egy felvételi vizsgának a letétele. A honvédállatorvosok létszámát a következőleg állapították meg: 4 első és 5 másodosztályu honvéd főállatorvos a IX. rangosztályban, 8 állatorvos a X. rangosztályban, 6 honvédállatorvos a XI. rangosztályban.

— (**Ki a tolvaj?**) Vokányon a napokban egymásután két lopást is követtek el. Meglopták *Poc* Kristófot, majd *Stocker* Jánost; azonban a tolvajnak nyoma veszett. Most a nyomozás folytán a gyanu *Péter* Miklósrá háramlott, a kit le is tartóztattak és átadták a siklósi járásbírósnak. A gyanuba vett ember azonban mindent tagad s majd a vizsgálat fogja megállapítani, hogy ki hát a tolvaj?!

— (**A hosszú-hetényi szénbánya.**) A délmagyarországi köszénbánya társaság, a mely Baranya és Tolna vármegyék több községének területén már sikerrel folytatja a köszén kiaknázását, Hosszu-Hetény községével is megkötötte az egyezséget, a mely szerint az ott feltárandó köszénbányából kiaknázandó minden métermázsza szén után 2 $\frac{1}{2}$ krajcárt fizet a községnek a bányászati engedélyért s így alapos a kilátás, hogy ezen a réven nemsokára tekintélyes jövedelemforrása nyílik meg a községnek, a mely hivatva lesz a filloxera pusztításai folytán beállott veszteségeket pótolni. Itt sem hiányoznak azonban a bujtogatók, akik a megkötött egyezséget a községre roppant károsnak hirdetik és biztatják a lakosokat annak megsemmisítésére, mert szerintük a dunagőzhajóstársaság sokkal többet fizetne a szénért. Sikerült is egypár elégedetlenkedőt felbiztatniok, akik a napokban bent jártak az alispánnál, hogy az egyezség jóváhagyásának megtagadását kieszközöljék. Ez azonban nézetünk szerint aligha fog nekik sikerülni, mert mindazok az okok, melyeket az egyezség ellen felhoznak, teljesen légből kapottak. A dunagőzhajóstársaság már 1852-ik

évtől kezdve aknázza az itteni gazdag kőszentelepeket és soha nem jutott eszébe üzemét a hetényi határra is kiterjeszteni, sőt azt még a saját területén is megszorította; nem bír tehát semmi valószínűséggel, hogy most egyszerre új bányaművek létesítésére gondoljon Hetény községben; míg a Délmagyarországi kőszénbánya társaság az egyezség jóváhagyása után nyomban hozzálát a bányák feltárásához. Azzal is korteskednek a megkötött szerződés ellen, hogy a társaság élén álló Rosenfeld vállalkozó olyan ismeretlen külföldi alattvaló, aki semmi biztosítékot nem nyújthat, pedig hát Rosenfeld, habár jelenleg Bécsben lakik is, magyar alattvaló s Budapest székesfőváros polgára, vállalata pedig a szászvári és váraljai bányák üzemébe már százazreket fektetett be s még annyi tőke áll rendelkezésére, hogy ez az üzemnek minél szélesebb körre való kiterjesztését egyenesen megköveteli. Hosszu-Hetény községe minderről eléggé tájékozva is van s azért bizalommal tekint az egyezség érvényesülése elé, a melyből származó előnyöket nem sikerülend egy-két felbujtott elégedetlenkedőnek megsemmisíteni.

— **(Ügyvédi vizsga.)** *Mutschenbacher* Edvin dr., a pécsi kir. törvényszék aljegyzője tegnap az ügyvédi vizsgálatot Budapesten jó sikerrel letette.

— **(Tüzek.)** Katádfán tűz volt a napokban. *Nagy* János, ottani lakosnak a háza gyuladt ki ismeretlen okból és égett le rövid félóra alatt. A leégett épület nem volt biztosítva s így a tulajdonos kára nem térül meg.

— *Androvics* Dávid, viszlói lakosnak, a háza szintén a tűz martaléka lett. A kár 250 frtot tesz ki, a mely azonban megtérül, mert a ház biztosítva volt. — *Matyon* egymásután két tűz is volt. *Kis Selymes* János háza és *Bene* Gábor szalmakazla égett le. — *Léderer* Sándor, siklósi lakosnak, a házat szintén tűz emésztette fel; valamint *Gordisán* is a tűz áldozata lett *Toldi* Péter és *Hahn* János szalmakazla is. — *Hercegszöllösön* *Kocé* Sándor pajtája, *Bauer* Jakab, apátii lakosnak, a *Rostige-Pfanne* pusztán levő lakháza is tűz prédájává esett s végül *Pakson* *Rostás* József, préháza égett le. Mindeme tüzek keletkezési okának kipuhatólása végett a vizsgálatot megindították, azonban egyiknél sem sikerült megállapítani, hogy a tűz honnan keletkezett.

Művészet, irodalom.

○ **Elektra.** Hogy mennyire kedvence *Angyal* Ilka a közönségnek és mennyire érdeklődnek egy-egy művészi vállalkozása iránt: bizonyítja az a szép ház, mely tegnap este végignézte *Elektráját*. *Tavaly* Jean d'Arc-jával keltett érdeklődést; most még nagyobb feladatot tűzött maga elé. *Megjatszani* *Elektrát*, a kit *Jászai* Mari alakítása óta sok vidéki színésznő megpróbált már a színpadon bemutatni, de kevés sikerrel. Az ő *Elektrájuk* vagy halvány utánzata volt *Jászaiénak*, vagy elvesztette minden hatását s egy siránkozó, nyelves vén

leánynya süllyedt, a felemelő tragikai hatás minden ismérve nélkül. *Angyal* Ilka alakításában mindenek előtt nem láttuk az utánzásra való törekvés legkisebb jelét sem. Igaz ugyan, hogy *Elektrát* a külső formákban másképp alakítani, mint *Jászai* tette, nem is lehet; de a játék, a szavak, az érzelmek és indulatok, azok rávallottak *Angyal* Ilkára, a ki minden szerepébe bele tudja önteni művészi egyéniségének elismerésreméltó nagy erejét s viszont, ha kell, egyéniségét a szerephez formálja. Így lehetséges csak, hogy ő, a ki *Francillont* megjátssza, vállalkozzék *Elektrára* és sikert is arasson vele. Ez a siker pedig osztatlan és nagy volt. Senki sem tett összehasonlítást az ő és a *Jászai* *Elektrája* között, mindenki csak azt látta, azt tudta, azt érezte, hogy most *Angyal* Ilka egyik legnagyobb és legmerészebb vállalkozását mutatja be s kíváncsi volt mindenki a módra, »hogyan« teszi hát ezt? S amint elárvult atyai házából előjön, siratva atyja gyászos kimulását, már itt láttuk, hogy egyénisége meg tud birkózni a nagy vállalattal. Mikor nővérel beszél, majd a mikenei nőknek gyászát elpanaszolja s amint anyjával a megvetés és boszúvágy hangján folytatja párbeszédeit: nem láttunk legcsekélyebb utánzást sem, de láttuk az ő mindennel megbirkózó erős tehetségét, melyhez fáradtságot nem ismerő organum és az érzelmeket mindenben kifejező szem- és arcjáték járul hatalmas segítőkül. Akkor volt legnagyobb hatása, mikor fivére halálát hallotta s a hamvveder melletti jelenetben ez a hatás csak fokozódott. És amint fivérét életben látta,

— Nagyon tartok tőle, hogy most már nemsokára eltávozik hajlékunkból. Ma kaptunk levelet a férjétől, amelyben közli velünk, hogy holnapra megérkezik.

Hirtelen fölujultak *Madge* előtt az elmúlt szomorú órák emlékei. Eszébe jutott az a kétségbeesett pillanat, mikor a magas fűbe roskadt s az egész világ elsötétült előtte. *Dalrymple* félelmes fenyegetése a fülébe csengett, hogy negyedóra múlva visszatér, hogy magával vigye.

— Örülni fog, hogy mr. *Dalrymple* viszontlátja? — kérdezte az idős hölgy és nem sejtve, hogy ezzel mennyit árt neki, *Madge* kezébe adta a levelet.

Minthogyha még most is a szörnyű álmom fogná körül, ugy olvasta el a levelet.

— Látja kedvesem, a levélhez mellékelve még tíz font sterlinget is küld önnek. Már oda is tettem az ereszényébe, ahol őt fontot találtam.

— Oh! miss *Eleanor*, ön olyan jó irántam. Soha sem felejtem el, amit értem tett — mondta *Madge* hálásan nézve a három hölgyre, akik az ágya előtt ültek a kezimunkájukkal.

— Nagyon sajnálni fogjuk, ha elhagy bennünket — mondta *Eleanor* a kötötűjét szaporán forgatva. Májárman nagyon megszerettük, hiszen olyan kedves és gyöngéd teremtés.

— Szeretnek engem? — ismételte *Madge* elcsodálkozva. Már azt kezdtem hinni, hogy a világ minden embere gyűlöl engem, mert hiszen oly kegyetlenek voltak irántam, kivéve a jó öreg *Georg* bácsit. Sokszor kérdeztem magamtól, hogy az isten miért is enged élni s mi haszna is van az én keserves tengődésemnek, hiszen olyan szerencsétlen és elhagyatott vagyok.

szavakat susognak. Az ő karja a derekára fonódik, s odatapad a szívéhez.

Fölujult lelkében újra az a jelenet, mikor legelőször találkozott *s Duncan* elkísérte a kastély kapujáig.

Azután meg a láztól gyötört agyában felelevenedett az iskolai élet emléke. A levél, melyet a férjének írt, a nevelőnő, aki a levelét elfogta, s végül a szökés az intézetből.

A három nővér nagy önfeláldozással ápolta a nagybeteg *Madget*. Rendszeresen föl váltották egymást s úgy ápolták, mintha a saját gyermekük volna.

A beteg folyton rémképeket látott. Kiáltozott, ki akart ugrani az ágyából és futott messze messze . . .

Persze ezt nem engedték meg. A nővérek egyike, aki éppen mellette virrasztott, gyöngéden visszafektette a párnákra.

Madge keble idegesen zilált. Ugy lihegett, mintha futott volna valaki elől. Ma megint a szerelmeséről álmodott. Őt látta, az ő hangját vélte hallani. És felelt neki, mint a szerelmes, de szemérmes leányka, akinek a szívében a lehető legideálisabb szerelem fogamzott meg.

Csodálatos azonban, hogy *Dalrymple* *Anna* néni nevét sohasem említette. Csak *Duncan* nevét hajtogatta szüntelen. Megemlékezett azonban a jó *Georg* bácsiról is.

— Ugyan mit gondoltok, ki lehet ez a *Duncan*? — kérdezte a nővérek egyike elgondolkozva.

— Ezzel a névvel ébred föl, e névvel alszik el s napközben is mindig csak ezt emlegeti — mondta *Mártha*.

— Bizonyára azt a szép fiatal embert hívják így, aki itt járt, mielőtt meg nem betegedett a szegény kis teremtés.

amint boszura hívta fel és a kivitt boszu lett örvendett: nem a kaján boszuállót, de a boszujában is nagy lelket tárt elénk. Szóval Elektrája sikere általános és nagy volt s méltán sorozhatja művészi sikereinek legelsőbbjei közé. — Az előadás egyebekben, kivéve *Kovács Mariska* szép és az érzelmeket hüen kifejező *Chrisothemisét* és *Bihari Orestesét*, — sok kívánni valót hagyott fenn. A mikenei nők nagyon flegmatica fogták fel barátnőjük keservét s azt a tragédiát, ami előttük lejátszódott s ha még *Somogyiné* büszke és kegyetlen *Klyteemnestráját* megdicsérik, mást nem tudunk kiemelni a környezetből, mert *Hevesi* a nevelőt pathetikusan adta ugyan, de a szerepnemtudással küzdött, *Bognár Aegisthosa* pedig szintelen volt. (→)

○ **Sebzett szívek.** Gué Pál nem ok nélkül vált határozott kedvencévé a francia olvasó közönség azon osztályának, a mely jó izlésénél fogva meg tudja becsülni az érdekes meseszöveget, a társadalmi viszonyok finom rajzát, a jellemző képességét s e mellett a mindig kellemes, mindig könnyed stílust. Most a magyar olvasó közönségnek is alkalma nyílik megismerkedni; mert a »Sebzett szívek« (Coeurs Blessés) most jelent meg magyarul Györy Ilona fordításában. A könyv Légrády Testvérek (Budapest váci-körut 78. sz.) kiadásában jelent meg mint újabb száma annak a sorozatnak, melynél a pompás kiállítás is jelentékenyen hozzájárult ahhoz, hogy a könyvek már éveken át a legkeresettebbekhez tartozzanak a magyar könyvpiacra.

○ **Könyv a magyar népről.** Alig mult el a magyar nemzet ezeréves ünnepe, újabb ünnepre készülünk: a jövő 1898-ik esztendőben lesz ötven esztendeje, hogy a magyar földnépe, a jobbagység felszabadult, ura lett a földnek, melyre ezer esztendőn át hullatta vérének s verejtékét, a nélkül, hogy magáénak mondhatta volna. A magyar nemzet történetét sokan megirták már, de történetíróink csak mellékesen érintették a népet, az Isten adta nép állapotát, a nemességgel való viszonyait, a főlzabadosulástól való véres és békés küzdelmeit. Erre a feladatra vállalkozott Benedek Elek. Benedek a honfoglaló magyar nép életmódjának rövid rajzával kezdi könyvét, s úgy megy át annak a megrajzolására, miként alakulnak a különböző rendek, osztályok, s mint súlyod a tiszta magyar fajnak is egy része jobbaggyá. A könyvnek aránylag legnagyobb részét teszi ki a jelen század első felének története, mikor a nemességnek színe-java hatalmas akciójába kezd a nép felszabadításáért. Nagy szerep jut a költőknek is, különösen Petőfinek. Ime, nagy vonásokban az első kötet tartalma. Nem kevésbé érdekes a második kötet, mely a ma élő nép életének a tükré. Ennek a ritka érdekes könyvnek a megírására vállalkozott Benedek Elek s vállalkozott a kiadására az Athenaeum, mely az alkalomhoz s a tárgyhoz méltóan állítja elénk e könyvet, nagy kvárt alakban, számos rajzzal, képpel, műmelléklettel, köztük több színes képpel emelvén a könyv értékét s érdekességét. A »Magyar nép multja és jelene« két hetenként, füzetekben jelen meg. Minden füzetben szöveg illusztráció s képmelléklet. Egy füzet ára 30 kr., s előfizethető a kiadó Athenaeumnál 10 füzet 3 frttal (az egész munka 40 füzet lesz), vagy: negyedévre (6 füzet) 1 frt 85 krral, fél-évre 3 frt 60 krral.

Nyilvános előadások jegyzéke a pécsi kir. törvényszéknél.

1897. november 2-án.

1. Percel Ferenc — Müller Mátyás délelőtt 9 óra.
2. Pápa József — Dr. Lammer Károly mint vagyombukott Schäffer Adolf csődtömeg-gondnoka d. e. 9 és egynegyed óra.
2. Dr. Darázs Ödön — Hitre József d. e. 9 és fél óra.
4. Árvai József — Laits Mária d. e. 9 és háromnegyed óra.
5. Dani János — Dani József d. e. 10 óra.
6. Bihari Benő — Mislénovits Acó és társai d. e. 10 és egynegyed óra.
7. Hirt Márton és neje — Löffler József d. e. 10 és egynegyed óra.
8. Helmer Antal és társa — Folk Péter d. e. 10 és egynegyed óra.

Törvényszék.

§ **Agyonvert asszony.** Lapunkban megirtuk annak idején, hogy az arányosi szőlők alatt kegyetlenül összeverve, holtan találták meg *Ádám* Antalné szül. *Horváth* Julianna, arányosi lakosnőt. Az asszony halálát ifju *Vér* Mihály okozta, a kinek hirül vitték, hogy az asszony az ő szőleijében jár. *Vér* Mihály ekkor botot vett magához és kiment a szőlőbe. egyik fiatal rokonával, *Vér* Ferencsel. Azt

— Ha csakugyan Duncan az a fiatal ember, nem csodálom, hogy a szegény kis Madge beleszeretett, mert a legcsinosabb fiatal ember, akit valaha csak láttam. Okos, komoly és művelt. Annyira megdöbbsent, mikor a Madge házasságát megtudta, az arca úgy elváltozott, hogy igazán megsajnáltam. Nem akarta elhinni, hogy a kis Madge férjhez ment volna. Nekem kellett megerősíteni ezt az állítást, különben nem hitte volna el. Végtelenül sajnálom, hogy Dalrymple felesége lett a kis Madge s nem pedig Duncané, a ki sokkal érdemesebb rá. Ugy látszik, mintha egymásnak is volnának teremtvé.

Rövid szünet után felelt a nővérenek Eleanor.

— Ugy gondolom, hogy én a titok kulcsát megtaláltam. Hogy szereti ezt a Duncant, az bizonyos. Talán szerették egymást és aztán összekoccantak valahogyan, aminek az lett a következménye, hogy csupa boszúból ment ehhez a Dalrymplehez. Szegény, szerencsétlen gyermek. — Ezt nagyon megbánja majd s megsiratja később ezt az ifjúkori hibát.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET.

Lassan multak a napok, mig eltelt a két hét. Madge tulesett a krizisen, s Allen orvos azt mondta, hogy most már rövid idő alatt teljesen fölgyógyul. A hosszú arany-szőke haját levágták, a rózsás pir eltűnt az arcáról, kék szemei is mintha beestek volna. Szóval Madge nagyon megváltozott.

Mikor eszméletét visszanyerve felnyitotta a szemeit, éppen két hete mult, hogy megbetegedett.

— És ezen idő leforgása alatt mindig itt voltam? — kérdezte csodálkozva.

— Természetesen kedvesem — felelte Hanley Eleanor az arcát gyöngéden simogatva. Hol is lett volna másutt? Azt hiszi talán, hogy ily nagybeteg állapotban elengedtük volna?

Madge hálásan szorította meg a vénkisasszony kezét.

Azután nyugodtan elszenderült. Mély, tiszta álom nehezedett a szeméire, s aludt, aludt hosszan, édesen — egészen másnap reggelig. Ez, mint az orvos mondta, nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a leggyorsabb javulás álljon be.

Az egyik délutánon, mikor Madge fölébredt, miss Eleanor szomorúan mondta neki:

hitte, hogy az asszony a szőlőbe gyümölcsöt lopni jár s rá akart ijeszteni. Sok keresés után este talált rá; a szőleje mellett ült az asszony az uton. Itt ütni kezdte, bár az asszony könyörgött neki:

— Kisebbik uram, ne bántson! Elég az én bajom!

Vér Mihály azonban tovább verte s mikor az asszony csuszva menekült volna előle, vagy huszonöt méterre üldözte, folyton ütvén a földön tetregve csúszó asszonyt. És ezt mind látta a fiatal Vér Ferenc, a ki annyira megrémült, hogy se szólani, se kiáltani nem mert; csak állt egy helyben és imádkozott.

— A mi urunk Jézus Krisztusra kérek, a ki a keresztfán szenvedett: ne bántson!

Nyögte az agyonkinzott asszony és elterült a föld porában s ott találták meg másnap reggel holtan. Minden oldalbordája össze volt törve s a csontok a tüdejébe hatoltak; veséje is megrepedt; lábai kékek voltak az ütéstől; lábszárcsontja összetört és kezei is szét voltak verve. Halálát az óriási kín miatt beállt idegrázkódás okozta, bár sérülései is halálosak lettek volna s belső elvérzésben is meghalt volna, lehet, még több kínlás után. Vér Mihályt elfogták s ekkor a vizsgálat során kitünt, hogy az agyonvert asszony korán sem lopni ment a szőlőbe, hanem az ura miatti félelmében. Az asszony ugyanis dolgos és becsületes asszony volt; hanem szerette az italt. Aznap is részegen találta az ura és megveréssel fenyegette; tőle való félelmében ment ki az asszony a szőlőbe, ahol meglátták s ez okozta vesztét. A gyilkost halált okozott súlyos testisértés miatt helyezte vád alá a pécsi kir. törvényszék s tegnap délelőtt tartották meg ügyében a végtárgyalást. Hogy a halálos sérüléseket ő okozta az asszonyon: a vádlott beismerte; azzal védekezett azonban, hogy ő nem verte meg olyan erősen, hogy belehalhatott s nem is volt szándékában ezt tenni. *Kereky Mihály dr.* védte a vádlottat, ki szép védbeszédben sorolta fel védenca mellett az enyhítő körülményeket. A bíróság mindezek alapján *hétévi fegyházra* ítélte a vádlottat, a ki felebbezett az ítélet ellen; de megfelebbezte azt a vádlott terhére a kir. ügyész is.

§ **Az Agár-téri ismeretlen.** Idős *Baán* János, magyarpeterdi lakos, megbizta a fiát, ifju *Baán* Jánost, hogy egy lovat adjon el a németbolyi vásáron. Az ifju *Baán* árulta is a lovat, de annak csak nem akadt vevője. Ép jókor ment hát hozzá egy ismert lóagens, *Scheffer* József, a ki ajánlotta neki, hogy hozza a lóra vevőt, ha öt forintot ad neki. A legény ebbe bele is egyezett s az ágens csakhamar hozott is egy kicsiny, de jól öltözött fiatal urat, a kit mint *Borsódi* Vilmos, paksi nagykereskedő fiát mutatott be. Azt is elmondták aztán, hogy *Borsódi* papája már 12 lovat megvett s viszi haza őket. A legény lovára is megalkudtak s az ifju *Borsódi* 5 frtot adott rá foglalólul s azt mondván, hogy a papája nem hagyott nála több pénzt, felírta a lólevél hátuljára a címet: *Borsódi* Vilmos lónagykereskedő, Paks, Agár-tér, — azzal, hogy utánvétellel küldjék a lólevelet oda s majd megkapják a ló árát, a 65 frtot. Ezzel *Borsódi* elment a lóval, a legény átadta az öt forintot *Scheffer*nek és kész volt a vásár.

Hazaérvén, az volt az első dolga, hogy elküldesse a lólevelet Paksra; onnan azonban visszajött a levél azzal, hogy ott *Borsódi* Vilmost nem ismerik, de még *Agár-tér* sincsen Paksban sehol. *Baánék* hát szomoruan látták be, hogy be vannak csapva és se pénz, se ló nem lévén, a legény megindult, hogy felkutassa a csalókat. Először is *Babarera* ment, a hol talált egy embert, a ki felvilágosítást tudott adni róluk. Mert a *Baánék* lovát nála egy lóért elcserélték; ő azonban két nap mulva visszacserélte. A legény hát tovább kutatott és megtudta, hogy a baranyavári vásáron eladták a lovat *Kohn* Rudolfnak 25 forintért, de annál a ló pár nap alatt eldőglött. Végre azt is megtudta, hogy az ál *Borsódi* Vilmos tulajdonképpen *Báder* Vilmos és *Püspöklakon* lakik. Ezek után feljelentette csalásért a bíróságnál s *Báder* Vilmost és *Scheffer* Józsefet a pécsi kir. törvényszék vád alá helyezvén, ügyükben tegnap délután tartották meg a végtárgyalást. *Báder* Vilmos védője *Nemes* Vilmos dr., *Schefferé* *Egry* Béla dr. volt; a károsokat *Rásky* Béla dr. képviselte. A végtárgyalás este egynegyed hét óráig tartott s csak ekkor hirdették ki az ítéletet, mely szerint a két vádlott hat-hat havi börtönt kapott. Az elítéltek felebbezték az ítélet ellen, de felebbezett súlyosbításért a kir. ügyész is.

§ **Régi bűn.** *Lázár* János, laskói születésű fiatal szolgálólegény, még alig volt huszéves, mikor 1894-ben feltörte a gazdájának, *Prokists* Tódornak a ládáját s abból 5 frtot és egy csomó fehérneműt kilopván, megszökött. Keresték mindenfelé, de nem találták s bár országosan is köröztették, nem akadtak rá. A legény lement Slavoniába s ott sem húzta meg magát, hanem verekedett, majd ott is lopást követett el, a miért a vukovári járásbíróház fogházába került. Ott jöttek rá előbbi bűnére is, s mikor fogságát kitöltötte, átküldték a pécsi kir. ügyészséghez. Ügyében tegnap délután tartották meg a végtárgyalást és elítélték öthavi fogházra. Az elítélt tolvaj, mikor kérdezte tőle az elnök, hogy megnyugszik-e az ítéletben, vagy felebbez, lemondással jelentette ki:

— Mit tudok én bele?!

— Nem arról van szó, hogy mit tud bele. Azt mondja meg, hogy sokallja-e a büntetést vagy nem?

— Hát soknak biz elég sok!

— Akkor megfelebbezheti a lopás öt évig terjedhető börtönnel büntetettik; majd a felsőbb bíróság . . .

— Nem; nem felebbezek. Megnyugszom. Sietett erre kijelenteni a tolvaj s nyugodtan ment börtönébe, honnan majd a tavaszra, ibolyanyiláskor szabadul ki.

§ **A hazugság taksája.** Mulatságos jelenet folyt le a járásbíróház egy tárgyalásán. Két atyafi volt a törvényben: egy gazda, meg egy lókupec. A lókupec eladott amannak lovat hatvanöt forintért azzal a kikötéssel, hogy ha a gazda nyolc nap alatt valami hibát talál rajta, visszaveszi. A gazda talált is: a ló igen-igen vágyakozott valamely klimatikus gyógyhelyre, amennyiben előrehaladott fokú keheességben szenvedett. A kupec mindazonáltal a veterán állatot nem akarta átvenni. E miatt volt aztán a pör és a tárgyalás.

A kupec azzal védekezett:

— Hát kérem, hiszen én megmondtam, a mikor a lovat megvette, hogy egy kis keh van rajta . . .

— Nem igaz! Nem mondta!

— Mit? Nem mondtam! Hát talán én hatvanöt forintért hazudni szoktam? — vágja ki az indignáció a szavakat a kupecből.

A bíró pedig csöndesen beleszólt:

— Hát mennyiért szokott maga hazudni?

A mire a kupec, tekintettel a helyre és a jelenvoltakra, kimondatlanul hagyta a feleletet.

TÁVIRATOK.

— **A főpolgármester a király előtt.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Márkus* József főpolgármester a mai audiencián megköszönte a királynak jelöltetését. A király felelte: Igen szívesen jelöltem. Örömmel értesültem a választógyűlés szép lefolyásáról; remélem, ezen állásában is úgy fog megfelelni, mint eddigi működésében. Ezután barátságos kézszerítással elbocsátotta.

— **Nász az osztrák miniszterelnök családjában.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Bécsben az Am Hof-ban lévő templomban ma délelőtt ment végbe *Badeni* gróf osztrák miniszterelnök leányának, *Vandának* az esküvője *Krasniczky* Adám gróffal, nagy főrangú közönség jelenlétében. Az esketési szertartást *Badeni* jezsuita tartományi főnök, a miniszterelnök unokaöccse végezte, hatásvos lengyel beszédet intézve az új párhoz.

— **Kombinációk Szilyék bukásához.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Képviselői körökben élénken tárgyalják a Szily-család bukásáról szóló híreket s már kombinációk keringnek a sásdi választókerület megürülése esetére, mert ha a csőd *Szily* Pongrác képviselő ellen elrendeltetik, neve a választási törvény 12. §-ának 4-ik bekezdése értelmében, mint annak idején *Móric* Pállal történt, törölendő a választási névjegyzékből és a csőd megszüntéig elveszti aktív és passzív választói jogát.

— **Zátonyra jutott postahajó.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A „*Najade*“ nevű *Lloyd*-gőzös tegnap éjjel az *Adrián*, vihar közben *Brazza* szigeténél zátonyra jutott. A postát és az utasokat megmentették.

— **Az özvegy trónörökösne uton.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Stefania* főhercegnő ma *Pardubitzba* érkezett.

— **Főhercegek Budapesten.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Lipót* bajor herceg *Ferdinánd* toszkánai nagyherceggel elhagyta *Gödöllőt* s ma délelőtt Budapesten megnézték az Akadémia palotájában elhelyezett országos képtárt.

— **A Reichsrathból.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az osztrák képviselőház ma délben félegykor ülésezett, melyen *Konyresch* gróf elhalálozása fölött részvételét fejezte ki. *Bánffy* b. kijelentéseire az osztrák többség megijedt, nagyban fáradoznak a provizorium keresztülvitelének biztosításán.

VASUTI MENETREND.

PÉCSRE ÉRKEZIK:

Budapestről	1904. sz.*)	személyv. reg.	5 ó. 15 p.
Broodról	1907. sz.	" " "	8 " 01 "
Uj-Domb.-ról	1942. sz.	vegyes " "	8 " 23 "
Bécsből	909. sz.**)	személyv. "	9 " 39 "
Broodról	1905. sz.	" " d. e.	11 " 18 "
Budapestről	1906. sz.	" " d. u.	4 " 10 "
Vinkovcéről	1921. sz.	vegyes " "	5 " 50 "
Budapestről	1902. sz.	gyors " este	8 " 5 "
Bécsből	8712. sz.	vegyes " "	7 " 56 "
Broodról	1909. sz.	személy. éjjel	11 " 02 "
Mohácsról	"	" reg.	8 " 01 "
"	"	" k d. e.	11 " 18 "
"	"	" d. u.	5 " 50 "
"	"	Tv. szsz. éjjel	11 " 02 "

Minden alkalommal átszállás Villányánál.

*) Csatlakozással Sz. Lőrincen a 8812 sz. vegyesvonathoz Nasic felé.

**) Csatlakozással Sz. Lőrincen a 8811. sz. vegyesvonathoz Nasic felől.

PÉCSRÓL INDUL:

Brood	felé 1904. sz.	személyv. reg.	5 ó. 35 p.
Budapest	" 1901. sz.*)	gyors " "	8 " 24 "
Bécs	" 8711. sz.**)	vegyes " "	8 " 29 "
Vinkovce	" 8702. sz.	személy. "	9 " 49 "
Budapest	" 1905. sz.	" " d. e.	11 " 33 "
Uj-Domb.	" 1953. sz.***)	vegyes " d. u.	2 " — "
Brood	" 1906. sz.***)	személy. "	4 " 20 "
Bécs	" 3701. sz.	" " "	6 " 34 "
Brood	" 1908. sz.	" " este	8 " 18 "
Budapest	" 1909. sz.	" " éjjel	11 " 30 "
Mohács	"	" " reggel	5 " 35 "
"	"	" " d. e.	9 " 49 "
"	"	" " d. u.	4 " 20 "
"	"	Tv. szsz. este	8 " 18 "

Minden alkalommal átszállás Villányánál.

*) Csatlakozással Sz. Lőrincen a 8811. sz. vegyesvonathoz Nasic felől.

**) Csatlakozással Sz. Lőrincen a 8811. sz. vegyesvonathoz Nasic felől és Dombóváron a Fiume-budapesti gyorsvonathoz Bpest felé.

***) Csatlakozással Sz. Lőrincen a 8814. sz. vegyesvonathoz Nasic felé.

Nyilt-tér.

Értesitem a t. ügyfeleimet, hogy

ügyvédi irodámat
Jókai (kis) tér 3. szám alatt levő
Krausze-féle házba tettem át.

Pécs, 1897. október 28.

Dr. Nick Alajos
ügyvéd.

Laptulajdonos Felelősszerkesztő
SAUTTER GUSZTAV **PLEININGER FERENC**
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Mezei egerek

tömeges és biztos kipisztítására ajánlom az általam készített és már eddig is sok előkelő uradalmakban, nagyobb gazdaságokban, ugyiszintén több községekben a **legjobb sikerrel használt**

egérmérget

labdacs alakban, eddigi tapasztalatok szerint 1 holdra 1—2 kiló elegendőnek bizonyult, 100 kiló ára 45 frt, 5 klgm. posta csomag 3 frt o. é. Bővebb értesítéssel bérmentve szolgálók.

SIPÓCZ ISTVÁN gyógyszerész Pécsen (Bar.m)

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

Hirdetés.

A Schlesinger Ignác - féle mohácsi zálogköcsönizlet a mohácsi járás főszolgabirójának 257/ki. 1897. sz. határozatával beszüntetni rendeltetett és ugyanezen határozattal az 1881. XIV. t. cikkben foglalt eljárásra ügygondnokul alulirt ügyvéd rendeltettem ki.

Felhivom ennél fogva mindazokat, kik ezen fentjelzett zálogüzlettel szemben érdekeltek, illetőleg kiknek abban kézizálogbetéteik vannak s azokat rendezni akarják, hogy **ügyvédi irodámban**, illetőleg az ott kijelölendő helyen **minden csütörtöki napon délelőtt 8—9 óra között** bárcaik felmutatása mellett jelentkezzenek.

Megjegyzem, hogy a kézizálogot képező arany- és ezüstművek jelen felhívás keltétől számított egy év alatt, más tárgyak azonban három hónap alatt válthatók ki és ezen idő után azok az 1881. XIV. t. cz. 15 §-ában rendelt árverés útján eladatni fognak.

Mohácson, 1897. okt. 23-án.

Dr. Tarnai Károly
ügyvéd.

MÉSZÁROS MIKLÓS

BUDAPEST, V., Nádor-utca 5.

Postafiókszám 237.

A magyar királyi osztálysorsjáték igazgatósága által kinevezett főelárusítójánál kaphatók a

M. K. OSZTÁLYSORSJÁTÉK

eredeti sorsjegyei.

Meghatározott csekély betét!

Legmagasabb nyeremény-esély!

Legnagyobb nyeremény esetleg 1 millió korona.

Legközelebbi húzás: 1897. évi november hó 11-én.

Megrendeléseknél postautalvánnyal beküldendő:

1 egész	1 fél	1 negyed	1 nyolczad	sorsjegyért.
6 forint	3 forint	1 frt 50 kr.	— 75 kr.	

A nyeremények jegyzéke megjelenik minden lapban. — A hivatalos nyereményjegyzéket minden sorsjegyvásárlónak 8 nappal a húzás után megküldöm. — Hivatalos játéktervezetet kívánatra ingyen és bérmentve küldök szét.

18444. sz.
alisp. 1897.

Baranyavármegye alispánja.

Árverési hirdetmény.

Közhírré teszem, hogy a Baranyavármegye tulajdonát képező, nagybicsérdi 57. sz. tjkvben felvett 84. hr. sz. mintegy

1706 □ öl terjedelmű kert

folyó évi november hó 15-én Nagy-Bicsérd község házában d. e. 10 órakor az ezzel megbízott járási főszolgabiró által tartandó **önkéntes árverés** eladatni fog.

A kikiáltási ár a kertnek adó szerinti 377 frt becsértéke, melyen alól az ingatlan el nem adatik.

Venni szándékozók a kikiáltási összeg 10%-ának megfelelő 37 frt 70 kr. készpénzt vagy óvadékképes értékpapírt tartoznak a kiküldött főszolgabiró kezére árverés előtt letenni.

A részletes árverési feltételek Pécsen a vármegyei központi jegyzőségben, úgy Szentlőrincen a járási főszolgabiró hivatalos helyiségeiben betekintheők.

Kelt Pécsen, 1897. évi október hó 18-án.

Trixler Károly alispán.